

SABAA TAHIR

Θλη μου
η ορχή

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Χριστίνα Σωτηροπούλου

διόπτρα

*Σ' αυτούς που επιβιώνουν.
Σ' αυτούς που δεν επιβιώνουν.*

ΜΕΡΟΣ Ι

Δεν είναι δύσκολο να κατακτήσεις την τέχνη της απώλειας· είναι τόσο πολλά τα πράγματα που φαίνονται να έχουν την πρόθεση να χαθούν, ώστε η απώλειά τους δεν αποτελεί καταστροφή.

Ελίζαμπεθ Μπίσοπ,
Μια τέχνη

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΜΙΣΜΠΑ

Ιούνιος, παλιά

ΛΑΧΟΡΗ, ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Τα σύννεφα πάνω από τη Λαχόρη ήταν μαβιά σαν γλώσσα κουτσομπόλας τη μέρα που η μητέρα μου μου ανακοίνωσε ότι θα παντρευόμουν.

Μόλις μου είπε τα νέα, πήγα να βρω τον πατέρα μου στη βεράντα. Έπινε τσάι και παρατηρούσε την καταιγίδα που караδοκούσε στον ορίζοντα, πάνω από τους διάσπαρτους χαρταετούς.

Άλλαξέ της γνώμη! ήθελα να ουρλιάξω. Πες της ότι δεν είμαι έτοιμη.

Αλλά δεν μίλησα. Στάθηκα μόνο δίπλα του, έγινα ξανά παιδί που περίμενε τη φροντίδα του. Δεν χρειάστηκε να πω κάτι. Ο πατέρας μου με κοίταξε και αμέσως κατάλαβε.

«Έλα, πεταλουδίτσα μου». Κάρφωσε τα καφετιά, στο χρώμα της νυχτοπεταλούδας, μάτια του στα δικά μου και με χτύπησε φιλικά στον ώμο. «Είσαι δυνατή σαν εμένα. Θα κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς. Και επιτέλους, θα γλιτώσεις από τη μάνα σου». Χαμογέλασε, αν και το έλεγε μισοαστεία μισοσοβαρά.

Η βροχή των μουσώνων κατέκλυσε τη Λαχόρη λίγα λεπτά αργότερα, κάνοντας τις κότες και τα παιδιά να τρέχουν με φωνές για να βρουν καταφύγιο και μουσκεύοντας το τσιμεντένιο πάτωμα του σπιτιού μας. Αλλά εγώ ακούμπησα το μέτωπό μου κατάχαμα για να προσευχηθώ.

Μακάρι ο μέλλον σύζυγός μου να είναι ευγενικός, σκέφτηκα και θυμήθηκα τις μελανιές της ξαδέλφης μου της Άμνα, που παντρεύτηκε έναν ξανθό Άγγλο επιχειρηματία παρά την επιθυμία των γονιών της. Μακάρι να είναι καλός άνθρωπος.

Ήμουν δεκαοχτώ. Φοβόμουν πολύ. Έπρεπε να είχα προσευχηθεί να αποκτήσω έναν σύζυγο που δεν θα ήταν καταρρακωμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΣΑΛ

Φεβρουάριος, σήμερα

ΤΖΟΥΝΙΠΕΡ, ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ

ΕΙΝΑΙ 6:37 π.μ. και ο πατέρας μου δεν θέλει να καταλάβω πόσο μεθυσμένος είναι.

«Σαλ; Μ' ακούς;»

Με αποκαλεί Σαλ αντί για Σαλαχουντίν, επειδή δεν θέλει να αντιληφθώ πόσο αργόσυρτα μιλάει. Σφίγγει το τιμόνι του Σίνις μας λες και φοβάται μην του κλέψει το πορτοφόλι και το βάλει στα πόδια.

Στο πηχτό σκοτάδι πριν από την αυγή, δεν διακρίνω τα μάτια του αμπού, μόνο τα γυαλιά του. Τα πίσω φώτα των αυτοκινήτων που κατευθύνονται προς το σχολείο σχηματίζουν αντανakλάσεις στους χοντρούς τετράγωνους φακούς του. Έχει τα γυαλιά τόσο καιρό, που έχουν ξανάρθει στη μόδα. Ο δυνατός άνεμος της ερήμου Μοχάβι τραντάζει το αυτοκίνητο – είναι από εκείνους τους τριήμερους ανέμους που λυσομανούν, διαπερνούν το δέρμα σου και φωλιάζουν στα σωθικά σου. Βυθίζομαι σκυφτός στο φλις μου, η ανάσα μου αχνίζει.

«Θα έρθω», λέει ο αμπού. «Μην ανησυχείς. Εντάξει, Σαλ;»

Το συντομευμένο όνομά μου είναι όλο λάθος όπως ηχεί στα χείλη του. Σαν να προσπαθεί να με κάνει να πιστέψω ότι είναι φίλος μου, όχι ένα μαύρο χάλι που παριστάνει τον πατέρα μου.

Αν η αμά ήταν εδώ, θα ξερόβηχε και θα έλεγε «Σα-λάχ-ουντ-ντίν». Με την ακριβή προφορά, θα μου υπενθύμιζε ευγενικά ότι μου έχει δώσει το όνομα ενός διάσημου μουσουλμάνου στρατηγού και ότι δεν πρέπει να το ξεχνάω αυτό.

«Έτσι έλεγες και στο προηγούμενο ραντεβού, αλλά δεν ήρθες», λέω στον αμπού.

«Ο δρ Ρόθμαν με πήρε τηλέφωνο χθες βράδυ για να μου το θυμίσει», λέει ο αμπού. «Δεν είναι απαραίτητο να έρθεις, αν πρέπει να πας στο... στον όμιλο δημιουργικής γραφής ή για ποδόσφαιρο».

«Η σεζόν του ποδοσφαίρου έχει τελειώσει. Και παράτησα την εφημερίδα το προηγούμενο εξάμηνο. Θα έρθω στο ραντεβού. Η αμά δεν προσέχει τον εαυτό της και κάποιος πρέπει να το πει στον δόκτορα Ρόθμαν – κατά προτίμηση, με λέξεις που να βγάζουν νόημα». Βλέπω τα λόγια μου να σκάνε πάνω του σαν αιχμηρά πετραδάκια.

Ο αμπού σταματά στο πεζοδρόμιο του Λυκείου Τζούνιπερ. Ένα πλατινέ ξανθό κεφάλι χωμένο στην κουκούλα ενός μπουφάν εμφανίζεται από τα σκοτάδια του διαδρόμου. Είναι η Άσλι. Προσπερνάει το κοντάρι της σημαίας, ανοίγει δρόμο ανάμεσα στους μαθητές και έρχεται προς το Civic. Τα χλωμά πόδια της είναι γυμνά, πολύ γενναία, θα έλεγα, εκ μέρους της στους μείον εφτά βαθμούς.

Το θέαμα με αποσπά από τις σκέψεις μου.

Η Άσλι έχει έρθει τόσο κοντά στο αυτοκίνητο, που διακρίνω το

μοβ μανό στα νύχια της. Ο αμπού δεν την έχει προσέξει. Εκείνος και η αμά δεν μου έχουν πει ποτέ ότι δεν επιτρέπεται να έχω κοπέλα. Αλλά με τον ίδιο τρόπο που οι καμηλοπαρδάλεις ξέρουν να τρέχουν από την ώρα που γεννιούνται, έτσι κι εγώ ήξερα από την ώρα που γεννήθηκα ότι απαγορεύεται αυστηρά να έχω κοπέλα όσο ζω με τους γονείς μου.

Ο αμπού τρίβει με τα δάχτυλά του τα μάτια του. Τα γυαλιά του έχουν σκάψει μια γυαλιστερή κόκκινη λακκούβα στη μύτη του. Χθες βράδυ τον πήρε ο ύπνος με τα γυαλιά στην ανακλινόμενη πολυθρόνα. Η αμά ήταν τόσο κουρασμένη που δεν το παρατήρησε.

Ή ίσως και να μην ήθελε να το παρατηρήσει.

«Putar...» Γιε μου.

Η Άσλι χτυπάει το τζάμι. Το φερμουάρ του μπουφάν της δεν είναι κλεισμένο μέχρι πάνω και φαίνεται από μέσα η πολύ λεπτή μπλούζα της που γράφει ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΗΝ ΤΑΤΟΥΙΝ. Πρέπει να έχει πεθάνει απ' το κρύο.

Πριν από δύο χρόνια, τα φρύδια του αμπού θα είχαν φτάσει στα μαλλιά του. Θα έλεγε: «*Ποια είναι αυτή, putar;*». Η σιωπή του όμως είναι ακόμα πιο βασανιστική, ένα γυαλί που σπάει μέσα στο κεφάλι μου.

«Πώς θα έρθεις στο νοσοκομείο;» ρωτάει ο αμπού. «Να περάσω να σε πάρω;»

«Εσύ φρόντισε να φέρεις την αμά», λέω. «Θα βρω κάποιον να με φέρει».

«Εντάξει, αλλά στείλε μου μήνυμα αν...»

«Το κινητό μου δεν δουλεύει». *Γιατί πρέπει να πληρώσεις τον λογαριασμό του παρόχου, αμπού.* Είναι το μοναδικό πράγμα που έχει αναλάβει και δεν κάνει ούτε καν αυτό. Συνήθως η αμά

κάθεται σκυφτή πάνω από τις στοίβες με τους λογαριασμούς και ρωτάει την εταιρεία ηλεκτροδότησης, το νοσοκομείο, την εταιρεία της καλωδιακής τηλεόρασης αν μπορούμε να πληρώσουμε σε δόσεις. Και μουρμουρίζει «*ullu de pathay*» –κουκουβάγιας γιε– όταν της απαντούν αρνητικά.

Σκύβω προς το μέρος του, παίρνω μια κοφτή ανάσα και μου έρχεται εμετός. Είναι σαν να λούστηκε με φτηνό ουίσκι και το άλειψε και στο πρόσωπό του, αντί για άφτερ σέιβ.

«Τα λέμε στις τρεις», λέω. «Κάνε ένα ντους προτού ξυπνήσει η αμά. Θα μυρίσει το αλκοόλ πάνω σου».

Κανείς μας δεν ισχυρίζεται ότι είναι άσκοπο κάτι τέτοιο. Ότι ακόμα κι αν η αμά μύριζε το αλκοόλ, δεν υπήρχε περίπτωση να πει κουβέντα. Προτού προλάβει να απαντήσει ο αμπού, βγαίνω έξω και αρπάζω το κουρελιασμένο σημειωματάριό μου πριν μου πέσει από την πίσω τσέπη. Κλείνω με δύναμη την πόρτα του αυτοκινήτου, τα μάτια μου δακρύζουν από το κρύο.

Η Άσλι έρχεται και χώνεται κάτω από το μπράτσο μου. *Πάρε ανάσα. Πέντε δευτερόλεπτα εισπνοή. Εφτά δευτερόλεπτα εκπνοή.* Το σώμα μου σφίγγεται, αλλά η Άσλι δεν δείχνει να το αντιλαμβάνεται.

«Ζέστανέ με». Η Άσλι με τραβάει προς τα κάτω για να τη φιλήσω και η οσμή από το πρωινό της τσιγάρο γεμίζει τα ρουθούνια μου. *Πέντε δευτερόλεπτα εισπνοή. Εφτά δευτερόλεπτα εκπνοή.* Τα αυτοκίνητα κορνάρουν. Μια πόρτα κλείνει με δύναμη κάπου κοντά και, για μια στιγμή, νομίζω ότι είναι ο αμπού. Νομίζω ότι νιώθω το βάρος της αποδοκιμασίας του. *Να έχεις tamiz, putar.* Το βλέπω να συμβαίνει μέσα στο μυαλό μου. Το εύχομαι.

Αλλά όταν ξεκολλάω από την Άσλι, το φλας του Civic είναι αναμμένο και ο αμπού στρίβει προς τον δρόμο.

Αν ήταν εδώ η Νουρ αντί για την Άσλι, θα μου είχε ρίξει μια πλάγια ματιά και θα μου είχε δώσει το κινητό της. *Δεν έχουν όλοι πατεράδες, βλάκα. Πάρ' τον αμέσως τηλέφωνο και παραδέξου το λάθος σου.*

Αλλά εκείνη δεν βρίσκεται εδώ. Η Νουρ κι εγώ έχουμε μήνες να μιλήσουμε.

Η Άσλι με οδηγεί προς το σχολικό συγκρότημα και αρχίζει να μου αφηγείται ένα περιστατικό με την κόρη της την Κάια, που είναι δύο ετών. Μπερδεύει τα λόγια της και τα μάτια της είναι γυάλινα, σαν τα μάτια του αμπού στο τέλος μιας κουραστικής μέρας.

Αποτραβέμαι. Γνώρισα την Άσλι στην πρώτη λυκείου, όταν η αμά αρρώστησε και παράτησα τα περισσότερα μαθήματα προχωρημένου επιπέδου για να παρακολουθήσω το κανονικό πρόγραμμα. Το περασμένο φθινόπωρο, μετά τον Καβγά με τη Νουρ, πέρασα ένα μεγάλο διάστημα μόνος μου. Θα μπορούσα να κάνω παρέα με τα παιδιά από την ομάδα ποδοσφαίρου, αλλά με απωθούσε το ότι πολλοί από αυτούς πετούσαν λέξεις όπως «βρομομουσουλμάνος» και «σκύλα» και «άπου».

Η Άσλι μόλις είχε χωρίσει με την κοπέλα της. Άρχισε να έρχεται στους αγώνες μου, με περίμενε στην παλιά μαύρη Mustang της με το ασταρωμένο καπό. Μιλούσαμε περί ανέμων και υδάτων. Μια μέρα, προς έκπληξή μου, μου ζήτησε να βγούμε.

Ήξερα ότι η σχέση μας θα ήταν σκέτη καταστροφή. Αλλά τουλάχιστον θα ήταν μια καταστροφή που είχα επιλέξει εγώ.

Με αποκαλεί αγόρι της, αν και είμαστε μαζί μόνο δύο μήνες. Μου πήρε τρεις εβδομάδες για να βρω το θάρρος να τη φιλήσω.

Αλλά όταν δεν είναι μαστουρωμένη, γελάμε και μιλάμε για τον *Πόλεμο των άστρων*, το *Saga* ή για τη σειρά *Το στέμμα της μοίρας* που αρέσει και στους δυο μας. Δεν σκέφτομαι τόσο πολύ την αμά. Ή το μοτέλ. Ή τη Νουρ.

«ΚΥΡΙΕ ΜΑΛΙΚ». Ο λυκειάρχης κύριος Ερνστ, που μοιάζει με κορόνα του μπόουλινγκ και έχει μια μύτη σαν μπαγιάτικη μελιτζάνα, κάνει την εμφάνισή του μέσα από τις ορδές των μαθητών που πηγαίνουν στις τάξεις τους.

Τον Ερνστ ακολουθεί ο υπεύθυνος ασφαλείας Ντέρεκ Χίγκινς, γνωστός και ως Νταρθ Ντέρεκ. Έτσι τον λέμε μεταξύ μας, γιατί είναι ένας καταπιεστικός βλάκας που περιφέρεται στο Λύκειο Τζούνιπερ σαν να είναι το προσωπικό του διαστημόπλοιου *Star Destroyer*.

Η Άσλι τη γλιτώνει με μια άγρια ματιά από τον Ερνστ, αλλά αυτή είναι η δεύτερη φορά που τον τσάντισα μέσα σε μία εβδομάδα, με αποτέλεσμα ένα κοκαλιάρικο δάχτυλο να με χτυπάει δυνατά στο στήθος. «Αργείτε στα μαθήματα. Να μην ξανασυμβεί. Στο εξής, όποτε αργείτε, θα μπαίνετε τιμωρία. Πρώτη και τελευταία προειδοποίηση».

Μη μ' αγγίζετε, θέλω να του πω. Αλλά αυτό θα προκαλούσε την παρέμβαση του Νταρθ Ντέρεκ, και δεν έχω καμία όρεξη να με χτυπήσει με κάνα ρόπαλο στο κεφάλι.

Ο Ερνστ προχωράει και η Άσλι έρχεται ξανά κοντά μου. Χώνω τα χέρια στις τσέπες του φούτερ μου και το σφίξιμο στο στήθος μου υποχωρεί καθώς πιάνω βαμβακερό ύφασμα και όχι δέρμα. Αργότερα θα γράψω γι' αυτό. Προσπαθώ να φανταστώ το κρατς του σημειωματάριού μου που ανοίγει, τον σταθερό, προβλέψιμο, κρουστό ήχο του στυλό πάνω στο χαρτί.

«Μην είσαι έτσι», λέει η Άσλι.

«Πώς έτσι;»

«Σαν να εύχεσαι να βρισκόσουν κάπου αλλού».

Αν της απαντήσω, θα της πω ψέματα, και έτσι υπεκφεύγω. «Ε... ξέρεις, πρέπει να πάω στην τουαλέτα», της λέω. «Τα λέμε μετά».

«Θα σε περιμένω».

«Όχι, πήγαινε». Απομακρύνομαι ήδη. «Μην έχεις μπλεξίματα με τον Ερνστ».

Το Λύκειο Τζούνιπερ είναι τεράστιο, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι φανταχτερό σαν τα λύκεια στην τηλεόραση. Αποτελείται από μια σειρά μακρόστενων κτιρίων από τσιμεντόλιθους με πόρτες αριστερά και δεξιά και στα ενδιάμεσα έχει μόνο βρομιά. Το γυμναστήριο μοιάζει με υπόστεγο αεροσκαφών. Τα πάντα έχουν ένα σκονισμένο, λευκό χρώμα αμμοβολής. Το μοναδικό πράσινο πράγμα εδώ είναι η μασκότ μας —ένας τεράστιος γεωκόκκυγας ζωγραφισμένος κοντά στο γραφείο του λυκειάρχη— και οι τοίχοι στις τουαλέτες, οι οποίοι, σύμφωνα με τη Νουρ, έχουν ίδια απόχρωση με τα κακά της χήνας.

Η τουαλέτα είναι άδεια, αλλά μπαίνω σε ένα κουβούκλιο καλού κακού. Αναρωτιέμαι αν όλα τα παιδιά που έχουν κοπέλα αργά ή γρήγορα κρύβονται σε μια τουαλέτα.

Αν έκανα παρέα με τη Νουρ και όχι με την Άσλι, θα καθόμουν ήδη στο θρανίο μου στην αίθουσα της Λογοτεχνίας, γιατί η Νουρ επιμένει να είμαστε πάντα στην ώρα μας.

Ακούω μπότες να σέρνονται στα βρόμικα πλακάκια. Κάποιος πλησιάζει. Από μια χαραμάδα στην πόρτα, διακρίνω τον Άτικους, το αγόρι της Τζέμι Τζένσεν. Του αρέσουν το ποδόσφαιρο, οι λευκοί ράπερ και τα συγκαλυμμένα ρατσιστικά σχόλια.

«Χρειάζομαι δέκα», λέει ο Άτικους. «Αλλά έχω μόνο εκατό δολάρια».

Εμφανίζεται μια ξερακιανή φιγούρα, ο Αρτ Μπρίτμαν, ψηλός και χλωμός σαν τον Άτικους, αλλά με βαθουλωμένα μάγουλα από την υπερβολική ποσότητα φτηνού χόρτου που έχει καπνίσει. Φοράει το συνηθισμένο καρό πουκάμισό του και μαύρα μποτάκια.

Με τον Αρτ γνωριζόμαστε από το νηπιαγωγείο. Παρόλο που κάνει παρέα με άτομα που πιστεύουν στη λευκή υπεροχή, τα πάει καλά με όλους. Ίσως επειδή πουλάει ναρκωτικά στα περισσότερα παιδιά του Λυκείου Τζούνιπερ.

«Με εκατό παίρνεις πέντε. Όχι δέκα». Ο Αρτ ακούγεται χαμογελαστός, γιατί είναι πραγματικά ο πιο ευγενικός έμπορος ναρκωτικών στην ιστορία της ανθρωπότητας. «Θα σου δώσω ό,τι μπορείς να πληρώσεις, Άτι!»

«Έλα τώρα, Αρτ...»

«Τι να γίνει, μπρο, το ψωμί μου βγάζω!» Ο Αρτ ψάχνει στην τσέπη του και κρατάει ένα σακουλάκι με μικρά άσπρα χάπια σε μια απόσταση για να μην τα φτάσει ο Άτικους. Εκατό δολάρια; Γι' αυτά; Δεν είναι περίεργο που ο Αρτ χαμογελάει ασταμάτητα.

Ο Άτικους βρίζει και δίνει τα μετρητά. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, εξαφανίζεται μαζί με τα χάπια.

Ο Αρτ κοιτάζει το κουβούκλιό μου. «Ποιος είναι εκεί; Σ' έπιασε κόψιμο ή κατασκοπεύεις;»

«Εγώ είμαι, Αρτ. Ο Σαλ».

Ο Αρτ κάνει τη μία παρανομία μετά την άλλη, κι όμως είναι στον κόσμο του. «Σαλ!» φωνάζει. «Κρύβεσαι από την Άσλι;» Γελάει τρανταχτά κι εγώ κάνω έναν μορφασμό. «Έφυγε, μπορείς να βγεις».

Σκέφτομαι να μείνω σιωπηλός. Όταν κάποιος πηγαίνει τουαλέτα, είναι αγένεια να του πιάνεις κουβέντα. Όλοι το γνωρίζουν αυτό.

Προφανώς, όχι ο Αρτ. Κάνω μια γκριμάτσα και βγαίνω έξω για να πλύνω τα χέρια μου.

«Είσαι καλά, φίλε;» Ο Αρτ ισιώνει το σκουφί του στον καθρέφτη, ξανθές τούφες ξεπετιούνται σαν φύλλα αλλόκοτου φυτού. «Η Άσλι μού είπε ότι η μητέρα σου είναι χάλια».

Η Άσλι και ο Αρτ είναι ξαδέρφια. Και παρόλο που είναι λευκοί—είχα την αβάσιμη πεποίθηση ότι οι λευκοί αγνοούν το σόι τους—, εκείνοι είναι δεμένοι. Πιο δεμένοι από ό,τι είμαι εγώ με τον ξάδελφό μου που μένει στο Λος Άντζελες και επιμένει ότι οι άστεγοι μπορούν να λύσουν το πρόβλημά τους, απλώς πρέπει «να βρουν δουλειά». Συνήθως βέβαια τα λέει αυτά πίνοντας Pellegrino με το κεραμικό ποτήρι που παρήγγειλε, γιατί μια διαφήμιση στο Pixtagram έγραφε ότι έτσι θα έσωζε τα δελφίνια.

«Ναι», λέω στον Αρτ. «Η μητέρα μου δεν είναι και πολύ καλά».

«Ο καρκίνος είναι απαίσιος, ρε φίλε».

Δεν έχει καρκίνο.

«Όταν αρρώστησε η γιαγιά μου η Έθελ, ήταν πολύ ζόρικο», λέει ο Αρτ. «Τη μία μέρα ήταν μια χαρά και την επόμενη έμοιαζε με πτώμα. Νόμιζα ότι θα τα κακάρωνε. Αλλά είναι καλά τώρα. Και έχει μια συνταγή για αναλγητικά που δεν εκτελεί ποτέ, κι έτσι έχω τσάμπα πράμα». Το γέλιο του Αρτ αντηχεί στους τοίχους. «Εσύ είσαι καλά; Γιατί μπορώ να σου κάνω έκπτωση, είσαι παλιός φίλος».

«Καλά είμαι». Δεν μπαίνω καν στον πειρασμό. Ένας εθισμένος στο σπίτι φτάνει και περισεύει.

Χτυπάει το κουδούνι κι εγώ βιάζομαι να φύγω. Το αίθριο

αδειάζει πιο γρήγορα κι από νερό σε σιφόνι. Καθώς στρίβω στη γωνία για να πάω στην αίθουσα της Λογοτεχνίας, βλέπω τη Νουρ να έρχεται από την αντίθετη κατεύθυνση.

Ο ήλιος μπαίνει από τα παράθυρα, βάφει τις κοτσίδες της με ένα σωρό χρώματα. Σκέφτομαι τις φωτογραφίες που έχει παντού στο δωμάτιό της στο σπίτι του λεχρίτη του θείου της, αυτές που έχουν τραβηχτεί με ένα τεράστιο τηλεσκόπιο, για το οποίο μου είχε μιλήσει μια φορά. Έτσι είναι τα μαλλιά της, μαύρα και κόκκινα και χρυσαφιά, η καρδιά του διαστήματος φωτισμένη από το εσωτερικό του. Έχει το κεφάλι σκυφτό και δεν με βλέπει, είναι αποφασισμένη να προφτάσει το κουδούνι.

Φτάνουμε στην πόρτα της κυρίας Μάικλς ταυτόχρονα. Το πρόσωπο της Νουρ δείχνει διαφορετικό και συνειδητοποιώ μετά από ένα δευτερόλεπτο ότι είναι βαμμένη. Βγάζει τα ακουστικά που είναι κρυμμένα μέσα στην κουκούλα της και ξεχύνεται ένα τραγούδι με τσίγκινο ήχο. Το αναγνωρίζω γιατί το λατρεύει η αμά. Είναι το *The Wanderer*. Τζόνι Κας και U2.

«Γεια», λέω.

Με χαιρετάει με μια κίνηση του κεφαλιού, όπως κάνεις όταν έχεις πάψει να βλέπεις τον άλλο, επειδή έχεις τα θέματά σου. Έπειτα μπαίνει σκυφτή στην αίθουσα, μια θολή μορφή, βραχιόλια με χάντρες, σκούρο τζιν και το φτηνό σαπούνι με τη διαπεραστική μυρωδιά που πουλάει ο θεός της στην κάβα.

Για ένα μόλις δευτερόλεπτο, ο Καβγάς αιωρείται ανάμεσά μας, οι φασματικές εκδοχές του εαυτού μας πριν από έξι μήνες, όταν βρεθήκαμε ο ένας απέναντι στον άλλο σε έναν χώρο κατασκήνωσης στο Βέλ Μέντοουζ. Η Νουρ μου εξομολογήθηκε ότι ήταν ερωτευμένη μαζί μου. Με φίλησε.

Εγώ την έσπρωξα, της είπα ότι δεν ένιωθα το ίδιο. Ξεστόμισα ό,τι πιο σκληρό μπορούσα να σκεφτώ, γιατί το φιλί της ήταν ένα λεπίδι που άνοιξε κάτι μέσα μου.

Η Νουρ με κοίταζε λες και είχα μεταμορφωθεί σε θυμωμένο θαλάσσιο τέρας. Κρατούσε ένα κουκουνάρι. Κι εγώ περίμενα να μου το πετάξει στο κεφάλι.

Η πόρτα κλείνει με δύναμη πίσω της και πιάνω το χερούλι για να την ακολουθήσω. Και μετά σταματάω. Το κουδούνι χτυπάει. Το ρολόι στον διάδρομο πίσω μου μετράει τα δευτερόλεπτα και ο κάθε χτύπος αντηχεί στ' αφτιά μου σαν βάρος που σκάει με δύναμη στο πάτωμα. Περνάει ένα λεπτό. Διαβάζω και ξαναδιαβάζω μια ανακοίνωση στην πόρτα για έναν διαγωνισμό συγγραφής στον οποίο με έχει πρήξει η κυρία Μάικλς να συμμετάσχω.

Αλλά, παρόλο που έμπαινα στην αίθουσα της Λογοτεχνίας προχωρημένου επιπέδου κάθε μέρα για πέντε μήνες, σήμερα δεν τα καταφέρνω. Δεν μπορώ να αντικρίσω τη Νουρ στην άλλη άκρη της αίθουσας ξέροντας ότι δεν θα με ξαναπειράξει ποτέ για τις κάλτσες με τα λάμα που φοράω, ούτε θα με κάνει σκόνη στο *Night Ops 4*, ούτε θα έρθει ξανά το Σάββατο το πρωί να φάει *paratha* μαζί με εμένα και την αμά.

Προσπαθώ να θυμηθώ το χαμόγελο της αμά όταν ήταν καλά και ερχόταν να με πάρει μετά το μάθημα. Ο τρόπος που φωτιζόταν το πρόσωπό της και με ρωτούσε για τη ζωή μου, λες και είχα αναρριχηθεί στο Έβερεστ, ενώ απλώς είχα επιβιώσει έπειτα από άλλη μια μέρα στο σχολείο.

«Mera putar, undar ja», θα μου έλεγε τώρα. *Γιε μου, πήγαινε μέσα*. Αναστενάζω και καθώς απλώνω το χέρι για να πιάσω το πόμολο, ένα κοκαλιάρικο χέρι με αρπάζει από το μπράτσο.

«Κύριε Μάλικ...» Το χερούλι μου φεύγει από το χέρι. Τα ανοιχτά πράσινα μάτια του Ερνστ με διαπερνούν, με προκαλούν να χάσω την ψυχραιμία μου, ή αυτό θέλουν. «Τι είπα νωρίτερα;» ρωτάει.

«Μη». Τινάζομαι για να ξεφύγω. *Σκάσε, Σαλαχουντίν.* «Μη με αγγίζετε».

Περιμένω να με αρπάξει ξανά. Να με αποβάλει. Να φωνάξει τον Νταρθ Ντέρεκ. Αλλά με αφήνει και κουνάει το κεφάλι του, λες και είναι οικτρά απογοητευμένος από ένα ατίθασο σκυλί και τραβάει λίγο το λουρί του.

«Δεν είπα αυτό», λέει ο Ερνστ. «Είπα “πρώτη και τελευταία προειδοποίηση”. Είστε τιμωρημένος. Στις τρεις. Να είστε στο γραφείο μου. Χωρίς καθυστέρηση».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΝΟΥΡ

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ λατρεύει τα θεωρήματα. Του αρέσει να τα εξηγεί σε άλλους. Αλλά το ακροατήριο των πανέξυπνων ιδεών του είναι περιορισμένο. Ή μιλάει σ' εμένα ή στη σύζυγό του την Μπρουκ ή στους μεθύστακες που έρχονται στην κάβα. Προτιμά τους μεθύστακες, γιατί πάντα τον θεωρούν μεγαλοφυή.

Κάτω από την ταμειακή μηχανή, δίπλα στο ρόπαλό του, έχει ένα πάκο μιλιμετρέ χαρτιά και ένα μηχανικό μολύβι. Ανεφοδιάζει τα χαρτιά και τις μύτες κάθε Κυριακή.

Ακούγεται το κουδουνάκι ψηλά στην πόρτα και μπαίνει ο κύριος Κόλινς. Είναι μηχανικός στη στρατιωτική βάση στις παρυφές της πόλης και του αρέσει να βάζει λίγο ουίσκι στον καφέ του. Ο παγωμένος αέρας τον ακολουθεί μέσα. Ο ουρανός έξω είναι σκοτεινός. Δεν διακρίνω τα βουνά που περιβάλλουν το Τζούνιπερ. Υπάρχει ακόμη χρόνος για το Φατζρ – την προσευχή της αυγής.

Αλλά δεν προσεύχομαι. Δεν θα άρεσε στον τσάτσου. «Ο Θεός»,

λέει ακατάπαυστα, «είναι ένα κατασκεύασμα για τους διανοητικά αδύναμους».

Το κεφάλι μου πονάει καθώς ανεφοδιάζω τα ράφια με σοκολάτες. Σύμφωνα με το πακιστανικό διαβατήριό και την πράσινη κάρτα των ΗΠΑ που έχω πάντα στο σακίδιό μου, είναι τα δέκατα όγδοα γενέθλιά μου.

Το κινητό μου βγάζει έναν ήχο. Σηκώνω τα μάτια και κοιτάζω τον τσάτσου, αλλά το αδύνατο σουλούπι του είναι γυρισμένο από την άλλη. Τα καστανά μαλλιά του πέφτουν στο πρόσωπό του καθώς σημειώνει στο μιλιμετρέ χαρτί που είναι απλωμένο πάνω στον πάγκο, ανάμεσα σε αναπτήρες και δελτία του λόττο. Ρίχνω μια ματιά στην οθόνη.

Το μήνυμα είναι από τη θεία Μισμπά. Δεν είναι κανονική θεία μου. Αλλά είναι Πακιστανή και, αν την αποκαλούσα Μισμπά, όπως λέει και ο Σαλαχουντίν, «θα τσάντιζα τους προγόνους».

Θεία Μισμπά: Χρόνια πολλά για τα δέκατα όγδοα γενέθλιά σου, αγαπητή μου Νουρ. ★ 🌹 ★ 🌹 Φωτίζεις τη ζωή μου. Ελπίζω να έρθεις να με δεις. Έφτιαξα το αγαπημένο σου φαγητό. 😊 😊

Πάνω από αυτό το μήνυμα υπάρχει μια σειρά από άλλα μηνύματα. Από τον Ιανουάριο. Τον Δεκέμβριο. Τον Νοέμβριο. Τον Σεπτέμβριο.

Θεία Μισμπά: Έχεις θυμώσει και μαζί μου; 😞

Θεία Μισμπά: Μου λείπεις, dhi μου. Θα φτιάξω paratha το Σάββατο για σένα. Σε παρακαλώ, έλα.

Θεία Μισμπά: Νουρ, βρέχει! Σκέφτομαι πόσο πολύ αγαπάς τη βροχή. Μου λείπεις.

Θεία Μισμπά: Νουρ, μίλησέ μου.

Θεία Μισμπά: Νουρ, σε παρακαλώ. Το ξέρω ότι έχεις θυμώσει με τον Σαλαχουντίν. Δεν μπορείς να του μιλήσεις, όμως;

Έχω διαβάσει το τελευταίο μήνυμα δέκα φορές. Ακόμη με κάνει να θυμώνω. Ο Σαλαχουντίν είναι ο γιος της θείας Μισμπά.

Επίσης, είναι ο πρώην κολλητός μου. Ο πρώτος μου έρωτας. Ο πρώτος άνθρωπος που ράγισε την καρδιά μου. Τόσο κλισέ και τόσο, μα τόσο, χαζό.

Η θεία Μισμπά ήρθε στην κάβα την προ-προηγούμενη Κυριακή. Ήθελα να την αγκαλιάσω. Να της πω ότι ο Σαλ μού είχε ραγίσει την καρδιά και ότι ένιωθα χαμένη. Να της μιλήσω όπως της μιλούσα πριν από τον Καβγά, κι ας φοβόμουν πως θα με έδιωχνε.

Αλλά πάγωσα όταν μου μίλησε. Δεν την έχω ξαναδεί από τότε.

«Νουρ». Η φωνή του τσάτσου με κάνει να αναπηδήσω. Ξαναβάζω το κινητό μου στην τσέπη μου, αλλά εκείνος δεν με κοιτάζει. «Τελείωνε με τα ράφια».

«Συγγνώμη, τσάτσου».

Ο θεός μου συνοφρυώνεται. Δεν του αρέσει να τον αποκαλώ τσάτσου. Στα ουρντού σημαίνει *αδελφός του πατέρα*. Μετά από ένα δευτερόλεπτο, στρέφεται ξανά στον κύριο Κόλινς, με τον οποίο συζητά το τελευταίο Θεώρημα του Φερμά.

Ο κύριος Κόλινς κουνάει το κεφάλι καταφατικά καθώς ο τσάτσου τελειώνει την εξήγηση. Αποσπάσματα από το χορωδιακό

Hallelujah, του Χέντελ πλημμυρίζουν τον νου μου καθώς το πρόσωπο του κυρίου Κόλινς φωτίζεται. Ένας άνθρωπος των σπηλαίων που ανακαλύπτει τη φωτιά. Δεν θα έπρεπε να εκπλήσσομαι. Όσο δυσνόητο και να είναι το θεώρημα, ο τσάτσου μπορεί να το εξηγήσει. Αυτό είναι το χάρισμά του.

«Θα μπορούσες να κάνεις εσύ τη δουλειά μου», λέει ο κύριος Κόλινς. «Δεν έχεις καν την προφορά που έχουν κάποια από τα παιδιά που δουλεύουν στη βάση. Γιατί είσαι εδώ και πουλάς ποτά και τρόφιμα;»

«Από καπρίτσιο της μοίρας», λέει ο τσάτσου. Νιώθω ένα μούδιασμα στη σπονδυλική στήλη. Η φωνή του έχει πάλι αυτή τη χροιά.

Ο κύριος Κόλινς κοιτάζει προς το μέρος μου καθώς ανεφοδιάζω τα ράφια.

«Σε λένε Νουρ, σωστά;» Ο κύριος Κόλινς έρχεται το πρωί της Κυριακής όταν ανοίγω το κατάστημα. «Είσαι έξυπνη σαν τον θείο σου;»

Ανασηκώνω τους ώμους. *Σε παρακαλώ, σκάσε.*

Ο κύριος Κόλινς δεν σκάει. «Μη χαραμίσεις το ταλέντο σου», λέει. «Αν του μοιάξεις έστω και λίγο, θα σε δεχτούν σε όποιο πανεπιστήμιο θέλεις».

«Α». Ο τσάτσου βάζει σε μια σακούλα το μπουκάλι του κυρίου Κόλινς και με κοιτάζει. «Μιλούσε για το πανεπιστήμιο η Νουρ;»

Χαίρομαι που δεν έχω φάει πρωινό. Με πιάνει ναυτία και δύσπνοια.

«Όχι», λέει ο κύριος Κόλινς. Ανασαίνω ξανά. «Αλλά θα έπρεπε. Είσαι τελειόφοιτη, σωστά;»

Μόλις ανασηκώσω τους ώμους, ο κύριος Κόλινς κουνάει το

κεφάλι του. «Ο γιος μου ήταν σαν εσένα. Τώρα κρατάει πινακίδες για να διαφημίσει μια πολυκατοικία στο Πάλμβιου».

Ο κύριος Κόλινς με κοιτάζει σαν να είμαι έτοιμη να ακολουθήσω τα επαγγελματικά βήματα του γιου του από στιγμή σε στιγμή. Θέλω να του πετάξω ένα Snickers. Να τον πετύχω ανάμεσα στα μάτια.

Αλλά έτσι θα χαράμιζα μια ωραία σοκολάτα.

Όταν φεύγει, ο τσάτσου τσαλακώνει το μιλιμετρέ χαρτί. *Ανοιξε το ραδιόφωνο.* Η αγάπη μας για τη μουσική της δεκαετίας του 1990 είναι το μόνο πράγμα που μας ενώνει, εκτός από τους δεσμούς αίματος. Δεν μοιάζουμε καν – τα μαλλιά και το δέρμα μου είναι πιο σκούρα, τα χαρακτηριστικά μου πιο μικρά. *Ανοιξέ το. Αφαιρέσου.*

Αλλά μου δείχνει με μια κίνηση του κεφαλιού την άλλη άκρη του καταστήματος.

«Υπάρχει κάτι για σένα εκεί πίσω», λέει.

Εκπλήσσομαι τόσο πολύ, που τον κοιτάζω άναυδη, μέχρι που μου κάνει νόημα να προχωρήσω. Μου πήρε δώρο γενεθλίων; Ο τσάτσου δεν έχει θυμηθεί τα γενέθλιά μου τα τελευταία πέντε χρόνια. Το τελευταίο δώρο που μου πήρε ήταν το χτυπημένο λάπτοπ που άφησε στο δωμάτιό μου πριν από ενάμιση χρόνο, χωρίς εξηγήσεις.

Διασχίζω την αποθήκη προσπερνώντας σκόρπια αντικείμενα. Έξω, ο άνεμος τραβάει το πόμολο της πίσω πόρτας από το χέρι μου κι εγώ πασχίζω να την κλείσω. Η έρημος πίσω από το δρομάκι είναι μια επίπεδη γαλάζια σκιά και μου παίρνει ένα δευτερόλεπτο μέχρι να δω το δώρο μου να γυαλίζει ακουμπισμένο στον σοβατισμένο τοίχο του καταστήματος. Ένα παλιό ασημένιο ποδήλατο.

Καθώς αγγίζω τον ατσάλινο σκελετό, ακούω το *τσακ* του αναπτήρα του τσάτσου και αναπηδώ.

«Μετά την αποφοίτησή σου», λέει ανάμεσα σε δύο ρουφηξιές του τσιγάρου του, «θα αναλάβεις την πρωινή βάρδια, όσο εγώ θα είμαι στο μάθημα. Θα γίνει ευκολότερη η ζωή όλων μας έτσι».

Αρέσει στον κόσμο να μιλάει για το μεγαλείο της ανθρώπινης καρδιάς. Δεν είναι μεγαλύτερη από μια γροθιά, κι όμως καταφέρνει να αντλεί εφτάμισι χιλιάδες λίτρα αίματος τη μέρα. Και τα λοιπά.

Αλλά η ανθρώπινη καρδιά είναι και χαζή. Τουλάχιστον η δική μου. Όσες φορές και να της πω να μην τρέφει την ελπίδα ότι ο τσάτσου νοιάζεται για μένα, εκείνη συνεχίζει να ελπίζει.

Όταν επιστρέφουμε στο κατάστημα, ο τσάτσου πιάνει τον σταθμό που παίζει κλασικό ροκ και δυναμώνει την ένταση μόλις ακούγεται το *Heart-Shaped Box* των Nirvana. Το κεφάλι μου πάει να σπάσει και μου περνάει από το μυαλό να του ζητήσω ένα μπουκαλάκι με ασπιρίνες.

Μην το παρατραβάς. Η σκέψη και μόνο με κάνει να θυμώνω. Γιατί να μην μπορώ να ζητήσω από τον θείο μου λίγες ασπιρίνες; Επειδή, όταν...

Σταμάτα, Nour. Δεν έχω δικαίωμα να θυμώνω με τον τσάτσου. Χάρη σ' εκείνον και μόνο βρίσκομαι εδώ αυτή τη στιγμή.

Ήμουν έξι ετών όταν ένας σεισμός συγκλόνησε το χωριό μου στο Πακιστάν. Ο τσάτσου οδηγούσε δύο ολόκληρες μέρες για να έρθει από το Καρατσί, γιατί οι πτήσεις προς το βόρειο Παντζάμπ είχαν ακυρωθεί. Όταν έφτασε στο χωριό, σκαρφάλωσε στα συντρίμια για να φτάσει στο σπίτι των παππούδων μου, όπου έμεναν και οι γονείς μου. Τραβούσε τις πέτρες με

γυμνά χέρια. Τα διασωστικά συνεργεία τού έλεγαν ότι δεν είχε νόημα.

Οι παλάμες του είχαν ματώσει. Τα νύχια του είχαν καταστραφεί. Όλοι ήταν νεκροί. Αλλά ο τσάτσου συνέχισε να σκάβει. Με άκουσε να κλαίω, ήμουν παγιδευμένη σε μια ντουλάπα. Με έβγαλε έξω. Με πήγε στο νοσοκομείο και δεν έφυγε από το πλευρό μου.

Ο τσάτσου με έφερε στην Αμερική, όπου σπούδαζε. Εγκατέλειψε την πρακτική του άσκηση ως μηχανικός σε μια στρατιωτική βάση και έδωσε προκαταβολή για να αγοράσει μια κάβα που είχε κλείσει λόγω χρεών με τα ελάχιστα χρήματα που είχε αποταμιεύσει. Και αυτό κάνει τα τελευταία έντεκα χρόνια, για να καταφέρουμε να επιβιώσουμε.

Παράτησε τα πάντα για μένα. Και τώρα έχει έρθει η σειρά μου να κάνω το ίδιο.

Ο τσάτσου ξεροβήχει, η προσοχή του στρέφεται στις κοτσίδες μου, μία σε κάθε ώμο, κι ύστερα στο πράσινο μαντίλι που είναι δεμένο πίσω από τη φράντζα μου.

«Μοιάζεις με μετανάστρια μ' αυτές τις κοτσίδες».

Δεν απαντώ. Είχα τις κοτσίδες και στη φωτογραφία του διαβατηρίου μου. Μου αρέσουν. Μου θυμίζουν ποια ήμουν κάποτε. Μου θυμίζουν τα πρόσωπα που με αγαπούσαν.

«Η βάρδιά σου ξεκινάει στις τρεις και τέταρτο», λέει ο τσάτσου. «Πρέπει να πάω κάπου. Μην αργήσεις».

Για τον τσάτσου, δεν είναι λογική η αργοπορία και, αν υπάρχει ένα πράγμα που μισεί ο τσάτσου, είναι ό,τι δεν είναι λογικό.

Κάποιες μέρες, σκέφτομαι να του πετάξω στα μούτρα το Θεώρημα της Μη Πληρότητας του Κουρτ Γκέντελ, σύμφωνα με το

οποίο κάθε λογικό σύστημα που υπάρχει είναι είτε ασυνεπές είτε ελλιπές.

Ουσιαστικά, ο Γκέντελ λέει ότι τα περισσότερα θεωρήματα είναι σκέτες βλακειές.

Και ελπίζω να ισχύει αυτό. Γιατί ο τσάτσου έχει ένα θεώρημα και για μένα. Το Θεώρημα του Μέλλοντος του Τσάτσου, έτσι το αποκαλώ. Είναι πολύ απλό:

Νουρ + Πανεπιστήμιο = Δεν θα συμβεί ποτέ.

Το πρόσωπό μου έχει παγώσει τη στιγμή που κλειδώνω το ποδηλάτό μου στις θέσεις ποδηλάτων του σχολείου και πηγαίνω στην αίθουσα της Λογοτεχνίας. Αλλά δεν με πειράζει. Στη διαδρομή προς το σχολείο είχα χρόνο για να σκεφτώ. Για τη θεία Μισμπά και για το νοσοκομείο όπου δουλεύω εθελοντικά. Για τον Σαλαχουντίν και για το σχολείο. Αυτή τη στιγμή σκέφτομαι αριθμούς.

Έστειλα εφτά αιτήσεις.

Δέχτηκα μία απόρριψη.

Απομένουν έξι πανεπιστήμια.

Έκανα αίτηση στο Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια πριν από την κανονική προθεσμία. Το διάλεξα επειδή έχει καλό πρόγραμμα Βιολογίας και γιατί νόμιζα ότι θα περνούσα. Η επιστολή απόρριψης έφτασε χθες.

Το πρόσωπό μου καίει από τον θυμό. Προσπαθώ να ηρεμήσω. Έτσι κι αλλιώς, θα έπρεπε να πάρω υποτροφία για να φοιτήσω εκεί. Και είναι μόνο ένα πανεπιστήμιο. Ένα στα εφτά, δεν έγινε και τίποτα.

«Νουρ...» Η κυρία Μάικλς ξεροβήχει στο μπροστινό μέρος της τάξης. Δεν θυμάμαι πότε άνοιξα την πόρτα. Θέλω να εξαφανιστώ, αλλά έχω παγώσει στο κατώφλι. Η Τζέιμι Τζένσεν γυρίζει και με κοιτάζει, ο κόσμος της ταλαντεύεται. Καρφώνει πάνω μου τα γαλάζια μάτια της για να κάνουν το ίδιο και όλοι οι άλλοι.

Πρόβατα.

«Τα φώτα, Νουρ». Η κυρία Μάικλς στρέφει το αναπηρικό αμαξίδιο προς το λάμπτοπ της. Κλείνω τα φώτα και, κουνώντας τα χείλη, χωρίς φωνή, της λέω *ευχαριστώ*, γιατί όλοι στρέφουν την προσοχή τους στο ποίημα που είναι φωτισμένο στον λευκό πίνακα. Σωριάζομαι στην καρέκλα μου στην τελευταία σειρά, δίπλα στην Τζέιμι. Που ακόμη με κοιτάζει.

Στο μυαλό μου ακούω το ανατριχιαστικό *Every Breath You Take* των Police. Βάζω στοίχημα ότι μια μέρα η Τζέιμι θα βάλει κάποιο συγκρότημα να το παίξει στον γάμο της.

«Τι βαθμό πήρες;» Σκύβει προς το μέρος μου. Μου δείχνει με μια κίνηση του κεφαλιού την αναποδογυρισμένη εργασία στο θρανίο μου. Η εργασία της προηγούμενης εβδομάδας. Μάλλον η κυρία Μάικλς τις μοίρασε πριν μπω. Μας είχε ζητήσει να αναλύσουμε τα θέματα που πραγματεύεται το ποίημα *Το φως χαράζει εκεί που ήλιος δεν λάμπει* του Ντίλαν Τόμας. Έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα. Αλλά ξέρω ότι τα πήγα χάλια.

Η Τζέιμι με κοιτάζει. Περιμένει. Όταν συνειδητοποιεί ότι δεν σκοπεύω να της απαντήσω, βολεύεται στη θέση της. Χαμογελάει με το συγκρατημένο, υποκριτικό χαμόγελό της.

«...ασχοληθείτε με την τελική σας εργασία, που θα είναι η μισή βαθμολογία σας γι' αυτό το εξάμηνο», λέει η κυρία Μάικλς. «Πρέπει να διαλέξετε ένα ποίημα Αμερικανού ποιητή...»

Βλέπω μια θέση στην άλλη άκρη της αίθουσας. Είναι δίπλα στον κόκκινο συναγερμό φωτιάς. Και είναι άδεια. Αλλά δεν θα έπρεπε να είναι. Ο Σαλαχουντίν ήταν πίσω μου. Νόμιζα ότι μπήκε στην τάξη μετά από εμένα.

«Κύριε Μάλικ», λέει μια φωνή στον διάδρομο. Ο λυκειάρχης κύριος Ερνστ κατσαδιάζει τον Σαλαχουντίν επειδή άργησε πάλι. Ο Ερνστ προφέρει το Μάλικ «Μλκ», γιατί τον δυσκολεύουν τα φωνήεντα.

Βγάζω το σημειωματάριό μου. Ο Σαλαχουντίν δεν είναι δικό μου πρόβλημα. Έχω σημαντικότερα προβλήματα να αντιμετωπίσω. Όπως την απόρριψη από το Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια. Όπως το γεγονός ότι πρέπει να βρω τρόπο να περάσω αυτό το μάθημα, αν και είμαι άθλια στη Λογοτεχνία, τώρα που δεν έχω τον Σαλαχουντίν να μου δίνει συμβουλές για τις εργασίες μου. Όπως το Θεώρημα του Μέλλοντος του Τσάτσου και τι θα συμβεί αν το αψηφήσω.

Η Τζέιμι με στριμώχνει στη γυμναστική. Περιμένει μέχρι η Γκρέις και η Σόφι, οι ανατριχιαστικά ίδιες με εκείνη φίλες της, να απομακρυνθούν από το μικρό παρτέρι έξω από τα αποδυτήρια κι έπειτα με πλησιάζει.

«Ει, Νουρ!»

Δεν είναι και τόσο δύσκολο να προφέρει κανείς το όνομά μου. Δεν περιμένω από τους άλλους να προφέρουν καθαρά το τελικό ρ, όπως κάνει η θεία Μισμπά. Αλλά η Τζέιμι πάντα με αποκαλούσε «Νορ». Την ξέρω από τότε που μετακόμισα στο Τζούνιπερ, στην

πρώτη δημοτικού, και τόσα χρόνια αρνείται να προσφέρει σωστά το όνομά μου, παρόλο που της το έχω ζητήσει επανειλημμένως.

Τα πέντε ή έξι πρώτα χρόνια της ζωής μου εδώ, η Τζέιμι αγνοούσε την ύπαρξή μου.

Στην πρώτη γυμνασίου, όμως, με ανέδειξαν Μαθήτρια του Μήνα. Κέρδισα σε έναν διαγωνισμό ρητορικής. Άρχισα να παρακολουθώ μαθήματα προχωρημένου επιπέδου. Δεν προσπάθησε να γίνει φίλη μου. Ποτέ. Αλλά άρχισε να με έχει στον νου της.

«Δείχνεις κουρασμένη». Τα μάτια της στέκονται στο πρόσωπό μου. «Οι χθεσινοβραδινές ασκήσεις στα μαθηματικά ήταν τρομερά δύσκολες, ε;»

Με την πρώτη ματιά, η Τζέιμι φαίνεται αρκετά αθώα. Πρόεδρος της τάξης. Άριστη μαθήτρια. Χαμογελάει πλατιά. Χάρη στην ευχάριστη παρουσία της διακρίθηκε στον σχολικό χορό, αν και δεν στέφθηκε βασίλισσα.

Κι όμως.

«Σου απάντησαν από κανένα πανεπιστήμιο;» Δεν θέλει να ρωτήσει, αλλά το ανταγωνιστικό στοιχείο του χαρακτήρα της τη βασανίζει. «Το ξέρω ότι είναι ακόμη Φεβρουάριος, όμως έστειλες αίτηση πριν από την κανονική ημερομηνία, σωστά; Η αδελφή μου μου είπε ότι κανονικά θα έπρεπε να μου είχαν απαντήσει από το Πρίνστον...»

Δεν θυμάμαι να έχω πει στην Τζέιμι ότι έστειλα αίτηση πριν από την κανονική ημερομηνία. Δεν το είχα πει σε κανέναν στο σχολείο ότι στέλνω αιτήσεις στα πανεπιστήμια. Δεν έχω σε ποιον να το πω. Μέχρι πριν από έξι μήνες, ο Σαλαχουντίν ήταν ο μόνος φίλος που χρειαζόμουν.

Ακολουθεί μια άβολη παύση. Όταν η Τζέιμι συνειδητοποιεί ότι δεν σκοπεύω να απαντήσω, κάνει ένα βήμα πίσω. Το πρόσωπό της

σκληραίνει. Όπως τότε που μπήκα στους δέκα πρώτους της Έκθεσης Μηχανικών και Επιστημόνων της Πολιτείας της Καλιφόρνια, ενώ εκείνη δεν τα κατάφερε.

«Καλά. Ναι. Καλά. Καταλαβαίνω. Εντάξει. Βέβαια». Ακούγεται κάπως σαν φώκια. Μόλις σχηματίζεται αυτή η εικόνα στο μυαλό μου, δεν μπορώ να τη διώξω. Που σημαίνει ότι χαμογελώ. Και αυτό με κάνει να θυμώσω ακόμα περισσότερο, επειδή νομίζει ότι την κοροϊδεύω.

Περνάει μια παρέα τελειόφοιτων, ανάμεσά τους και η Γκρέις με τη Σόφι. Μας κοιτάζουν όλο περιέργεια – ξέρουν ότι δεν είμαστε φίλες. Η Τζέιμι πηγαίνει τρέχοντας προς το μέρος τους, με το πιο πλατύ χαμόγελο ζωγραφισμένο με το ζόρι στο πρόσωπό της. Θα γινόταν φοβερή πολιτικός. Ή κατά συρροή δολοφόνος.

Καθώς η Τζέιμι εξαφανίζεται στο γήπεδο, ο Σαλαχουντίν βγαίνει από τα αποδυτήρια τραβώντας την μπλούζα του προς τα κάτω. Βλέπω αστραπιαία το καστανό του δέρμα, τους σφιχτούς κοιλιακούς του.

«Τι ήθελε αυτή η περίεργη;»

Πόσο άνετα μου μιλάει. Λες και δεν αποφεύγουμε ο ένας τον άλλο τους τελευταίους έξι μήνες, δύο εβδομάδες και πέντε μέρες.

Ο εγκέφαλός μου αρνείται να σκεφτεί μια απάντηση. Μετά τον Καβγά, έμενα ξύπνια και σκεφτόμουν όλα όσα θα έπρεπε να του είχα ανταπαντήσει όταν μου ανακοίνωσε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να με ερωτευτεί ποτέ. Όταν με κατηγορήσε ότι κατέστρεψα τη φιλία μας.

Τώρα δεν μπορώ να θυμηθώ ούτε μία λέξη. Θα έπρεπε να τον αγνοήσω. Αλλά ο τρόπος που με κοιτάζει –επιφυλακτικά, όλο ελπίδα– είναι μια γροθιά. Κι εγώ λυγίζω.

«Θυμάσαι τότε που σου είχε πει να ντυθείς τρομοκράτης για το Χαλοουίν;»

«Στην έκτη δημοτικού. Δεν την εμπιστεύομαι από τότε».

Αγριοκοιτάζουμε την Τζέμι που απομακρύνεται. Για μια στιγμή, είμαστε ξανά παιδιά. Ενωμένοι μπροστά στο αόρατο κακό.

Σηκώνει το χέρι του, τρίβει το πίσω μέρος του κεφαλιού του και βλέπω φευγαλέα τον δικέφαλό του. *Κοίτα αλλού, Νουρ.*

«Θεέ μου, μακάρι να είχε ένα αδύνατο σημείο». Κοιτάζω τον ουρανό σαν να κατηγορώ τον Θεό, αν και πιθανότατα δεν βρίσκεται εκεί. «Ανασφάλεια. Ηλίθιους γονείς. Άσχημα μαλλιά. Δύσσομα αέρια. *Κάτι*».

«Έχει απαίσιο γούστο στα παπούτσια. Κοίτα». Μου δείχνει με μια κίνηση του κεφαλιού τα φωσφοριζέ Nike που φοράει η Τζέμι. «Λες και της έφαγαν τα πόδια κώνοι της τροχαίας».

Ο Σαλαχουντίν συνήθως λέει κρυάδες, αλλά αυτό το αστείο δεν ήταν και τόσο κακό. Παραλίγο να του το πω. Το βλέμμα του στέκεται στο πρόσωπό μου. Θέλω να κρυφτώ. Ή να το βάλω στα πόδια. Έρχεται πιο κοντά.

«Νουρ». Διακρίνει πάρα πολλά. Εύχομαι να μη διέκρινε τόσο πολλά.

«Καλύτερα να φύγεις». Η Άσλι μας κοιτάζει από το γήπεδο. «Σε περιμένει η κοπέλα σου».

Αυτή η λέξη με κάνει να θέλω να τον κλοτσήσω στα δόντια. *Κοπέλα*. Θα τον κοιτάζα άγρια στα μάτια, αλλά για να τα καταφέρω πρέπει να τεντώσω τον λαιμό μου. Την τελευταία φορά που ήμουν τόσο κοντά του, ήταν πέντε εκατοστά πιο κοντός. Με χειρότερο δέρμα.

Αν το σύμπαν ήταν δίκαιο, θα είχε συρρικνωθεί. Θα είχε βγάλει

ακανόνιστη τριχοφυΐα στο πρόσωπο. Ένα εξόγκωμα δεν θα ήταν κι άσχημα. Ίσως μια μεταμόσχευση προσωπικότητας. Μια μπιρο-κοιλιά, αντί για τέλειους κοιλιακούς.

Αλλά το σύμπαν δεν είναι δίκαιο.

«Σωστά», λέει ο Σαλαχουντίν. «Ναι... ήθελα να σου ζητήσω μια χάρη».

Σταυρώνω τα χέρια. Δεν πειράζει να κάνουμε μια σύντομη συζήτηση. Αλλά ξέρουμε και οι δύο ότι δεν θα έπρεπε να μου ζητάει χάρες.

«Μπορείς να στείλεις ένα μήνυμα στη μητέρα μου;» λέει. «Πες της αν μπορεί να αναβάλει για λίγο αργότερα το ραντεβού με τον γιατρό. Ο Ερνστ με τιμώρησε επειδή καθυστέρησα και...»

Σηκώνει το κινητό του. «Δεν... δεν δουλεύει».

«Έχω φορτιστή».

«Οχι, είναι...» Κάνει νευρικές κινήσεις, που είναι περίεργο, γιατί ο Σαλαχουντίν δεν φέρεται έτσι συνήθως. «Υπάρχει πρόβλημα με τον λογαριασμό μας. Κάποιο... θέμα τιμολόγησης. Η αμά έχει άλλο λογαριασμό και το δικό της κινητό λειτουργεί. Δεν πειράζει. Ξέχνα ότι σου το ζήτησα».

Κάνει μεταβολή. Οι σφιγμένοι μύες στον λαιμό του μου αποκαλύπτουν ότι έχει στενοχωρηθεί. Μόλις το σκέφτομαι, θυμώνω. Τον ξέρω πολύ καλά. Μακάρι να μην τον ήξερα.

«Ει...» Απλώνω το χέρι για να πιάσω το μπράτσο του και τον αφήνω αμέσως όταν αναπηδά. Δεν έπρεπε να τον πιάσω. Δεν του αρέσει να τον αγγίζω.

Αν και με το που τον αγγίζω, θέλω να το κάνω ξανά. Γιατί όταν τον αγγίζω, γίνεται αληθινός. Και αυτό μου θυμίζει πώς ένιωθα κάποτε για εκείνον.

Πώς νιώθω ακόμη.

«Θα στείλω μήνυμα στη μητέρα σου», λέω και σκέφτομαι το μήνυμα που μου έστειλε εκείνη σήμερα το πρωί. Το φαγητό που μου έφτιαξε. Με αγαπάει. Το ξέρω μέσα μου. Ο Σαλαχουντίν φέρεται σαν βλάκας, αλλά δεν φταίει εκείνη. «Και θα περάσω να τη δω όταν φύγω από το νοσοκομείο. Τι κάνεις;»

Μια μεγάλη παύση. Θα μπορούσε να πει εκατό διαφορετικά πράγματα. Αλλά οι ώμοι του σφίγγονται. Τα καστανά μάτια του κοιτάζουν αλλού.

«Δεν είναι πολύ καλά».

«Τι εννοείς;» ρωτάω. «Τι έγινε;»

Ο Σαλαχουντίν μισοχαμογελάει θλιμμένα. Δεν αναγνωρίζω αυτό το χαμόγελο. «Εναποθέτουμε σε Εκείνον την εμπιστοσύνη μας», λέει.

Ένα από τα δικά της θρησκευτικά ρητά. Ο Σαλαχουντίν τσακωνόταν μαζί της γι' αυτό το θέμα. «Και τι γίνεται με τη θέλησή μας;» έλεγε. «Τι γίνεται μ' αυτό που θέλουμε εμείς;»

Του απαντούσε με έναν τόνο μη-με-κάνεις-να-σε-χτυπήσω-με-το-σανδάλι-μου. «Αυτό που θέλεις είναι αυτό που θέλεις. Αυτό που κάνεις είναι αυτό που θέλει ο Θεός να κάνεις. Και τώρα ζητά συγχώρεση, γιε μου. Δεν θέλω να κλείσουν για μένα οι πύλες του παραδείσου επειδή ο γιος μου είναι ασεβής».

Ο Σαλαχουντίν μουρμούριζε. Και μετά ζητούσε συγχώρεση. Πάντα. Η μητέρα του ήξερε πώς να απαντά στις ερωτήσεις του. Ήξερε τι να του πει.

Εγώ όμως δεν ξέρω. Ο Σαλαχουντίν απομακρύνεται. Τον αφήνω να φύγει.